

Warszawa 23 lutego 2016 r.

GNL-435-072-15-8/14

Pani
Anita Gwarek
Dyrektor Departamentu Prawa Pracy
Ministerstwo Rodziny, Pracy
i Polityki Społecznej

ul. Nowogrodzka 1/3/5
00-513 Warszawa

dotyczy: projektu ustawy o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług – wersja z dnia 19 lutego 2016 r.

Nawiązując do ustaleń konferencji uzgodnieniowej w sprawie projektu ustawy o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, Państwowa Inspekcja Pracy zgłasza następujące uwagi do projektu z dnia 19 lutego 2016 r. przywołanej ustawy oraz do propozycji zmian przedstawionych przez Ministerstwo Finansów i Ministerstwo Sprawiedliwości.

- 1. Nie wyrażamy akceptacji dla proponowanej zmiany treści art. 18 ust. 3** przez dopisanie „o ile należność nie została uregulowana”. Taki zapis sprawia, że na Państwowej Inspekcji Pracy ciąży obowiązek ustalenia, czy dana należność została uregulowana na terytorium innego państwa członkowskiego. Z przepisu musi wynikać, iż jedynym źródłem informacji o zmianach w zakresie statusu egzekwowanej należności, które miałyby wpływ na postępowanie egzekucyjne prowadzone w Polsce, może być **organ wnioskujący z innego państwa członkowskiego**. Wpisanie sformułowania zaproponowanego przez Ministerstwo Finansów skutkuje tym, że jakakolwiek informacja o uregulowaniu należności będącej przedmiotem wniosku o egzekucję spowoduje, iż PIP będzie musiała ją weryfikować.

Przykładowo, po przekazaniu wniosku o egzekucję pracodawcy delegującemu otrzymamy w odpowiedzi informację, że część kwoty kary została już zapłacona w innym państwie członkowskim. Co wtedy należałoby zrobić? Zażądać od pracodawcy delegującego kopii dokumentów uprawdopodobniających fakt częściowego uregulowania należności? Po ich przedstawieniu dokonywać

dotychczasowej weryfikacji poprzez zapytanie do organu wnioskującego? Czy może zwrócić wniosek organowi wnioskującemu bez weryfikowania informacji podniesionych przez pracodawcę delegującego? Ta opcja może spowodować, że wniosek o egzekucję będzie nieskuteczny. Zwłaszcza w sytuacji, gdy zwrócimy wniosek, a po weryfikacji w państwie wnioskującym zostanie on nam ponownie przesłany – czy dla możliwości podjęcia zgodnej z prawem egzekucji w Polsce niezbędne jest ponowne powiadomienie pracodawcy delegującego o wniosku?

Dopisanie sformułowania „o ile należność nie została uregulowana” nałoży na Państwową Inspekcję Pracy dodatkowy obowiązek weryfikowania twierdzeń pracodawców delegujących o częściowym lub całkowitym uregulowaniu należności. Art. 20 obowiązek ten z Państwowej Inspekcji Pracy zdejmował poprzez uzależnienie jakiegokolwiek czynności PIP jako wierzyciela w zakresie prowadzonej egzekucji od informacji organu wnioskującego. Omawiane sformułowanie spowoduje, że na etapie przed sporządzeniem i przekazaniem do naczelnika właściwego urzędu skarbowego tytułu wykonawczego, Państwowa Inspekcja Pracy będzie musiała weryfikować informacje o częściowym lub całkowitym uregulowaniu obowiązku uzyskane z jakiegokolwiek źródła, a nie przyjmować jako jedyne wiarygodne tylko te od organu wnioskującego. Wskutek takiego zapisu znacznie ograniczone zostanie w praktyce funkcjonowanie art. 20 ust. 4 projektu, zgodnie z którym „wszelkie odwołania bądź wnioski kwestionujące składa się przed odpowiednim podmiotem lub organem właściwym we wnioskującym państwie członkowskim”.

Uważamy, że jedynym źródłem informacji o zmianach w zakresie wysokości dochodzonej należności musi pozostać organ wnioskujący, a wszelkie spory dotyczące zakresu spełnionego obowiązku powinny być rozstrzygane w państwie wnioskującym.

- 2. W ocenie Państwowej Inspekcji Pracy nie jest w pełni zrozumiała propozycja wprowadzenia art. 20a** „Przy umarzaniu należności z tytułu kary lub grzywny administracyjnej nałożonej na pracodawcę delegującego pracownika z terytorium RP nie stosuje się art. 56 ust. 1 pkt 5 i art. 57 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.)”.

Wydaje się, że określenie w art. 21a, że należności z tytułu kar i grzywien stanowią dochód budżetu państwa pozwala na rozciągnięcie na te należności przepisów ustawy o finansach publicznych w zakresie stosowania ulg (umarzanie w całości lub w części, odraczanie terminu zapłaty, rozkładanie spłaty należności na raty). Wprowadzenie art. 20a tylko komplikuje sprawę. Bo czy oznacza, że tylko

wskazane w nim ulgi w spłacie należności publicznoprawnych z ustawy o finansach publicznych mogą być stosowane? A co z niewymienionymi (odroczenie spłaty, rozłożenie spłaty na raty), skoro kary i grzywny stanowią dochód budżetu państwa?

Ponadto w ocenie PIP nie jest uzasadnione wyłączenie art. 57 pkt. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, tj. możliwości umarzania należności w części. Taka decyzja jest uzależniona od istnienia przyczyny umotywowanej względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi dłużnika oraz uzasadnionym interesem Skarbu Państwa. W sytuacji, gdy kary i grzywny administracyjne nakładane w innych państwach członkowskich mogą sięgać kilkuset tys. EURO, prowadzona w Polsce egzekucja należności w pełnej wysokości w wielu przypadkach może doprowadzić do upadku lub likwidacji przedsiębiorcy, a w konsekwencji – na wniosek urzędu innego państwa – pozbawienia polskich pracowników miejsc pracy i wyeliminowania polskiej firmy z rynku pracy państwa wnioskującego.

3. **Podtrzymujemy uwagi do art. 18 ust. 4 pkt 2** – „Państwowa Inspekcja Pracy może zwrócić wniosek o egzekucję kary lub grzywny administracyjnej organowi wnioskującemu, jeżeli:

pkt. 2) decyzja w sprawie nałożenia kary lub grzywny administracyjnej jest sprzeczna z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej”.

Aktualna treść przepisu jest na tyle ogólna, że jego stosowanie będzie całkowicie dowolne i w każdym przypadku może być kwestionowane przez organ wnioskujący. **Proponujemy zatem usunięcie art. 18 ust. 4 pkt 2 lub wprowadzenie jednoznacznych kryteriów dotyczących naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego, uzasadniających zwrot wniosku o egzekucję kary lub grzywny administracyjnej.**

Za usunięciem art. 18 ust. 4 pkt 2 projektowanej ustawy przemawiają również argumenty przedstawione w naszym piśmie z dnia 18 lutego 2016 r. znak: GNL-435-072-15-7/14, adresowanym do Dyrektora Departamentu Prawa Pracy Pani Anity Gwarek, w szczególności **brak narzędzi** umożliwiających Państwowej Inspekcji Pracy badanie pod kątem zgodności kary lub grzywny administracyjnej z podstawowymi zasadami porządku prawnego RP.

4. Odnosząc się do wniosku Ministerstwa Sprawiedliwości, wg którego **kary, o których mowa w art. 24** powinny być **karami administracyjnymi, a nie wykroczeniami**, zgadzamy się z podnoszoną argumentacją, że w praktyce karanie pracodawców

zagranicznych w postępowaniu wykroczeniowym będzie utrudnione, a jeżeli nie będzie przebywał na terytorium PR w większości przypadków będzie niemożliwe.

Nie budzi wątpliwości, że administracyjny tryb nakładania kar jest z reguły szybszy i bardziej skuteczny. Wprowadzenie kar nakładanych w drodze decyzji administracyjnej w miejsce aktualnie prowadzonych postępowań wykroczeniowych jest zgodne z założeniami i priorytetami kierownictwa Państwowej Inspekcji Pracy.

5. Ponadto, informuję, że nie mamy uwag do treści art. 23 ust. 4 projektowanej ustawy, w myśl którego „W sytuacjach, o których mowa w ust. 2 i 3, pracodawca dostarcza dokumenty lub ich kopie w postaci papierowej albo elektronicznej, w tym za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego w rozumieniu przepisów rozdziału 2a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.” Wskazany tryb przekazywania dokumentów został uzgodniony z Ministerstwem Rozwoju.

Z powrotem

DYREKTOR
Departamentu Legalności Zakładnictwa

mgr inż. Jarosław Leśniewski